

לקוטי

נדוד מקוץ גר

מוהר"ן

בלמוד התורה בעצמה יש בחינת הסתפקות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות ב:): לא עליך המלאכה לגמור; ועליך למדור התורה הוא בחינת ההסתפקות הנ"ל, ואפילו הרמון שאינם יכולים ללמד, הם מקומין עסק התורה כמה שקורין קריאת שמע, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות צא:). והתפלה היא בחינת הוד והדר הנ"ל, כי התפלה היא תני שעה (כסאחיל שבת י), הינו בחינת: הארץ הרים רגלי הנ"ל, הינו בחינת רגלי הקדושה המלבשין גנה העולם כנ"ל, ומשאוימתו היא בחינת: נוסח שמוס בריעה הנ"ל, הינו בחינת יחוד צדיק וקנסי ישראל הנ"ל, כי צדיק וקנסי ישראל הם בחינת משאוימתו; הצדיק נקרא משא, כי הוא נושא את העולם, באשר ישא האומן את הינוק (כסדר יא), והוא נושא כל הברכות, כמו שכתוב (משל י): וברכות לראש צדיק; כמו שכתוב (תהלים סד): וישא ברכה מאת ה'; והוא נושא הספר ורעייה של כל הנשמות, בחינת (שם סג): נושא משך תורה, ומשפיע לנקסתי ישראל, והיא נותנת לכל העולם, ועלישם זה נקראת נקסתי ישראל כסוף, עלישם (משל לו): ותמן סוף לכותיה וחס לגערתיה, ויחוד של צדיק וקנסי ישראל נעשה עלידי משאוימתו; כי כל דבר שבועולם יש בו ניצוצות הקדושה שנקלו בשעת שבירה, ושבירה הוא בחינת אומיות שנשברו ונפלו לכל דבר ודבר מנה העולם, וכל דבר יש לו שעה, וצריך לבוא בשעה זו לאדם זה, שהוא משרש אחד עם אותן הניצוצות שיש בזה הדבר, וכשמיניע זה הדבר לאדם זה, והוא מקבל חייה מנה הדבר, הינו מתאומות הנשברים שיש שם, עלידיה נכללין האומיות הנשברים גנה האדם, בחייה שלו, ונעשה מהם קומה שלמה, ומתפשט בחיות של כל הגוף, ועלידיה נשלמין האומיות, ויש להם שלמות, וצריך לשהות הדבר אצל זה האדם להשתמש בו, עד שנקסקין האומיות והניצוצות השכין לשרשו, ואחר כך יוצא מרשותו לאדם אחר, שהיניע העת שיתנה עליה להאומיות הנשארים, שהם משרש אחד עם האדם האחר, ועליכן יוצא לרשותו, ולפעמים חוזר הדבר וקא לאוחו האדם שהיה שלו מתחלה, כי מחמת שלא היה לו אז חלקו נפשיות נשמה אלו, לא היה יכול אז להשלים האומיות אלו, עד עתה שהגיעו לו אלו חלקי נפשיות נשמה, שעלידם יכול להשלים אלו האומיות הנשארים, וכן קוד הברח לשהות אצל אחר, וכשמשלים האומיות אלו, נתוסף לו האדה בנפשיות נשמה שלו, מחמת הארות אומיות אלו, שהגיעו אליו ונשלמו אצלו, ועלידי האדה זו מאיד בשרש נפשיות נשמה שלו, שהוא צדיק וקנסי ישראל, שהם שרשי כל הנשמות כנ"ל, ועלידי ההתנגדות האת נתנה צדיק וקנסי ישראל, הנקראים משאוימתו כנ"ל, ועלישם זה נקרא מקח וממכר, וכל הדברים וכל הלמות - משא ומתן, כי עלידם נתנה צדיק וקנסי ישראל, הנקראים משאוימתו כנ"ל:

ר וברדי לשמר הוכרזו הנ"ל צריך לשמר את עצמו שלא יפול לבחינת רע עון, לבחינת מימת חלב, כי עקר הארון

חולה צעון, בחינת (שמות י): ולקורן בין ענידי; כי השקפה עלידי רע עון, עלידי מימת חלב, בחינת (תהלים לא): נעש כמה מלב, כי רע עון ומימת חלב הם בחינת אחת, כי עון דעניא בלפא חליא (בשרדל עז כח), ועליכן נבל, שהיה רעו נאמר בו (ספאלא סד): וימת לבו בקרבו, ומימת חלב היא בחינת שברי לחות, לב הוא בחינת לחות, בחינת (משל ו): כתבת לוח לבך; ושקחה היא עלידי שברי לחות, כשאמר רב זכרונם לברכה (עירובין נד): אלמלא לא נשתפרו לחות הראשית לא היתה שקחה בעולם, ומצא, שעקר השקחה היא עלידי עון, שהוא בחינת מימת חלב, שהוא בחינת שברי לחות, שמה עקר השקחה כנ"ל, ואבשלום, שהיה עינו רעה במלכות אב עלידיה נאמר בו מימת חלב, שנאמר (ספאלא סד): וימת חלב שקבים ויתמגעם בלב אבשלום, ועליכן לא היינו בו זכה וזכה (ספאלא סד), כי פנים בוקרו, עלידי רע עון כנ"ל, ודוד המלך, הינו השלום, ברת או מפלכותו מפני אבשלום, וקלל אותו שמיניע גרא, ונאמר (שם סג): אולי יראה ה' צעוני, צעוני דיקא, כי שרואה שגופל לרע עון, אם אינו מרגיש בעצמו שיכול לנהיג בזה להנצל ממנו, צריך לברח ממנו; אבל מי שיכול למנוע צריך לתקן, וצריך לראות מהות בחינת הרע עון, כדי לנהיג שצריך לתקן עלידי, כי יש כמה בחינות רע עון, וישנן שגופל לרע עון של התנשאות, שעיני צרה בהתנשאות, וצריך לנהיג בהשרש של ההתנשאות, הינו בשרי הפלכות, שהוא בחינת משיח, והוא שרש הפלכות, בחינת (ספאלא סד): וימן עז למלכו ויורם ערו משיחו, והוא בחינת מל עון, בחינת (שם סג): ויפה עינים ומוב ראי, הנאמר בפרה, שהוא משיח:

וזה שאמר אבא שאול: קובר מתים היותי, כי אבא שאול השתדל לתקן תמיד את הרע עון הנקרא מימת, כנ"ל. פעם אחת נפתחה בערה סתתתי, בערה - הינו בחינת דבקות, בחינת: כמעט איש וליות (מלכים א'), סתתתי - הינו בחינת אמת, בחינת (תהלים סח): אמת מארץ תעמת, כי טוב עון היא וברך (משל סג), והברכות הם בחינת אמת, כמו שכתוב (שערי צדק) הפתבוד פארץ יתבוד באלקי אמן; וזה שאמר אבא שאול שעלידי האמת שלו נפתחה לו דבקות, וצמדתי בגלגל עינו של מת עד חסמי - הינו מחמת הדבקות העמדתי עצמי בספקה לכהם בגלגל עינו של מת, הינו ברע עון, עד שהצרכתי להשתמש בחינת משיח כדי להכניע את הרע עון, וזה: עד חסמי, שהוא בחינת: רוח אפני משיח ה' (איכה ה), וכשחודתי לאחורי אמרו לי: עינו של אבשלום היתה - הינו שאבשלום נפל לבחינת הרע עון הנה, והוא: בשחורתי לאחורי, הינו אחר החסון

לשון הנקרא גנה כד: תניא אבא שאול אוסה קובר מתים היינו פעם אחת נפתחה בערה סתתתי, וצמדתי בגלגל עינו של מת עד חסמי: בשחורתי לאחורי אמרו: עון של אבשלום הנה:

השמשות, וקדש עליו היום, ולא נברא לו גוף, כמו שקתוב
 בזהר (בראשית דף כו ע"ב, וכו' תרומה דף קט"ה) על פסוק: אשר ברא אלקים
 לעשות, שמבאר שם, שהקלפות שהם בחינת הכח המדמה
 נבראו בערב-שבת בין השמשות, וכתוף קד קדש עליו היום,
 ונשארו רוח בלא גוף וכו', ע"פ שם, ועל-כ"ן זה הכח המדמה,
 שהוא בחינת הקלפות, שהוא רוח בלא גוף, הוא מבקש לעצמו
 גוף לשרות בו, והולך אצל השוני הלכות, כי הם בוראים הכל
 בדברי תורתם, על-כ"ן הוא הולך ושונה אצלם, כדי שיהיה נברא
 לו גוף להתלבש בו עליהם. וזה שקתוב (שם בספרה ת"ל): ועל
 השנות החלום, הונו מה שהחלום, שהוא בחינת כח המדמה,
 השתדלותו לשרות על השונה הלכות, כי נכון הדבר מעם
 האלהים וממהר האלהים לעשותו. זה בחינתו אשר
 ברא אלקים לעשות הנ"ל, שהיה נכון הכל ערב-שבת בין
 השמשות, וקדש היום, ומהר אלקים לעשותו בלא גוף, ומחמת
 זה הוא מחזיר תמיד לשרות על השונה הלכות פנ"ל. וזה:
 הלום פרעה אחד הוא (שם), הונו הלום פרעה, שהוא בחינת
 כח המדמה, כח כסיל, כמו שקתוב (שם ת"ל): תפריעו את העם,
 הוא בא מאחר, הונו מאהבה, (כי אחר הוא בחינת אהבה,
 כמבאר במקום אחר), הונו מאהבה נפולה פנ"ל. בחינתו נדמו
 עמו מקבלי הרעה, כי אהה הרעה מאסת וכו', פנ"ל נמצא,
 על-ידי הסתלקות הרעה, שבא על-ידי לשון הרע, שהוא בחינתו:
 מוציא דבה הוא כסיל, והונו שנסתלק ממנו הרעה, על-ידי-זה
 נופל מאהבת השם ותברך לאהבות הבהמיות, ואז מתגבר עליו
 כח המדמה, שהוא כח הבהמיות, ועל-ידי הכח המדמה נפגם
 האזרון ונפל לשקחה: ועתה בוא וראה מה טוב ומה נעים עתה
 קשר כל המקרא הזה: נדמו עמי וכו' הנ"ל. וזהו: נדמו עמי
 מקבלי הרעה - שעל-ידי פגם הרעה מתגבר כח המדמה
 פנ"ל. וזהו: כי אתה הרעה מאסת ואמאקד מכהו לי -
 כי על-ידי פגם הרעה נופל מאהבות הרעה, שהם בחינת כח
 פנ"ל, ואז מתגבר עליו הכח המדמה בחינתו: נדמו עמי וכו'
 פנ"ל. וזהו שפ"ס שם פסוק זה: ותשבת תורת אלכרד
 - ותשבת וראי, כי על-ידי פגם הרעה, שעל-ידי-זה מתגבר כח
 המדמה, על-ידי-זה נפגם האזרון וקא לשקחה פנ"ל. וזהו: אשבת
 פנ"ל גם אני - כי על-ידי שפגם האזרון נופל לשקחה,
 על-ידי-זה אין לו בן זכר, כמו שמוכא לעיל לענין אכשולם, שלא
 זכה לבן זכר מחמת זה שפגם האזרון פנ"ל. וזהו: אשבת פניך
 גם אני פנ"ל: ועל-כ"ן נזר פרעה על הזקנים דיקא, כי פרעה
 הוא בחינת הכח המדמה, שהוא כח כסיל פנ"ל, שהוא מתגבר
 על האזרון, שהוא בחינת בן זכר פנ"ל. כי כח המדמה, כשמתגבר,
 חס ושלום, הוא פוגם ומכסיל, חס ושלום, את האזרון פנ"ל. וזהו
 (שם א'): ויצו פרעה וכו' כל תנו הילוד הארת משליכהו -
 האורה דיקא, כי יאוד מצרים זה פישון (במובן בפרשי"י ב' טראסה),
 הונו בחינת פי שונה הלכות (וזה טראסה כו' בחסון תו), שעשם שורה
 הכח המדמה פנ"ל, הונו שרצה לפגם האזרון, שהוא בחינת בן
 זכר, על-ידי הכח המדמה השורה על פי שונה הלכות פנ"ל:
 ולהכניע

השחורתי בחינת משיח למקומו, לבחינת אחריו, כי שם
 המלך המשיח, בבחינת (שמש י'): מלך אסור ברהמים,
 מחזין (תקון ו' ד' כ"א), אסור, הונו בחינת קשר של תפלין,
 בחינת אחריו, כמאמר חכמינו וכוונם לברכה (סוכות י'):
 שם אחריו - זה קשר של תפלין, וזה (שמואל"ה ס"ח): והיתה
 ימיו צרחה בצרוד החיים, הנאמר ברוד, הונו קשר של
 תפלין הם בחינת חיים, כמאמר חכמינו וכוונם לברכה
 כל המגים תפלין, וזכה לחיים, שנאמר: ה' עליהם
 על-כ"ן לא אמרו לו שעניו של אכשולם היתה עד שחזר
 כי אלו הנה יודע מקדם מנה, אפשר לא היה מספן
 מליכה לבגס פרע ע"פ קוה, כי הוא ספנה גדולה:
 ר"ד לשמר את העין מכה המדמה, ואפלו מי שהוא
 טוב ע"פ צרוד לשמר מזה, כמו שאנו רואים, כי
 מי שיש לו ראה יפה יכול למעות, על-ידי שרואה מרחוק
 לו להפך מן האמת. על-כ"ן צרוד שמירה ומרה לזה.
 המדמה בא על-ידי לשון הרע, כי כח המדמה הוא כח
 זה, כי גם כהמה יש לה זה הכח המדמה. והמוציא דבה
 על לבהמיות, ועל-כ"ן מתגבר עליו כח המדמה, שהוא כח
 יות, כי מוציא דבה הוא כסיל (שם י'), וכשהרעה נסתלק
 נופל מאהבת השם ותברך, ונפל לאהבת הבהמיות,
 ח (שם י'): כי אתה הרעה מאסת, ואמאקד מכהו לי כהו.
 בחינת (שם י'): אכרם אהבי, בחינת (תהלים ק"ג): אתה
 בחינת: וקמץ תכהו ויקרא הו', ואז מתגבר עליו כח המדמה,
 כח הבהמיות, בבחינת (שם ב' ט"ז): נדמו עמי מקבלי הרעה.
 נדמו, הונו כח המדמה:
 זה הכח המדמה הוא מבקש תמיד כלי לשכנ שם, ועל-כ"ן
 הוא מחזיר תמיד לשרות על פי שונה הלכות, ועל-כ"ן
 הם מתדשים בקר בחודה, הוא חרוש נאה ומתקבל (בלשון
 ע"ג ל"ד). כי הוא בא מכה המדמה, שהוא קדמה מקתא
 מא, אך שרע שבו הוא יותר מהטוב, ואלו החרושים
 הם לפניהם, כי על-ידי חרושיתורה נבראים שמים וארץ,
 שקתוב (שם י'): ולאמר לעיון עמי אתה - אל תקרי עמי,
 עמי, מה אנו עבדי שמאי וארעא כמלולי וכו' (ב"ש כו"ד
 י"ח). ועל-ידי-זה באים כל ההשפעות והקבכות לעולם,
 שקתוב (תהלים ס"ח): יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים
 אך כשהחרושים הם על-ידי כח המדמה, אז נבראים
 דשוא (במדד טו'), ועל-ידים בא רעב לעולם, ואף שיש פהם
 טוב, שהם דברייתורה, שהם בחינת שבע, אך מחמת
 על-ידי-זה מהטוב, על-כ"ן הרע גובר והטוב נחפסל, בבחינתו:
 הרע כי באו אל קרנה (בראשית טו'), שמתגבר, חס ושלום,
 שבע שני הרעב על בחינת שבע שני השקע, שהוא
 התגברות הרע על הטוב, עד שאין זכר הטוב מפני הרע,
 ע"פ: ולא נרע וכו' פנ"ל: ומה שמתור הכח המדמה לשרות
 פי שונה הלכות, הוא מפני שהוא נברא בערב-שבת בין